

VANHOJEN MIEHÄT VALAT IKUISIEN
EN SOTIÄ KÄYÄKSENI
KULLANKANA TARPEHELLÄ,
HOPEANKANA HALULLA;
SIE ITSE VALASIT VANHOJEN
ET KYLIÄ KÄYÄKSENI
HYVÄNKI HYPYN HALULLA,
TANHUJUOKSIN TARPEHELLÄ!

erillisenä työnä. Sarjakuvassa oleellista on kertomuksen eteneminen ruudusta toiseen.”

Huitulalla oli alun alkaenkin vahva visio lopputuloksesta ja siitä millainen sen pitäisi olla. Hän on jättänyt alkuperäisen Kalevalan kielen ruutuihin mutta pyrkinyt samalla elävöittämään kerrontaa, tekemään siitä sarjakuvallista.

”Etukäteen minua pelotti, miten se onnistuisi. Kalevala on kuitenkin siitä hyvä versioitava, että siinä on paljon toistoa, jota voi leikata ja tiivistää. Toisista kohtauksista otin enemmän, toisista vähemmän - sen mukaan miten kohtaus toimisi kuvallisesti.”

Kalevalaa uusissa kuosissa

Ville Hänninen

150-vuotias (Uusi) Kalevala vetää aina uusia sukupolvia pariinsa. Aikaisemmin omakustannealbumit Sherlock Holmes ja vampyyrit sekä Tohtori Cyberstein tehnyt Kristian Huitula on tarttunut kansalliseepokseen ja tehnyt siitä sarjakuvaversion. Marraskuun sarjakuvafestivaalien aikaan julkaistussa Kalevala-albumissa Huitula on onnistunut välttämään sarjakuvasovituksille yleensä niin tyypillisen puisevuuden.

Kalevala on tamperelaisen Kristian Huitulan kolmas omakustannealbumi. Huitulan kyky sarjakuvalliseen ilmaisuun on kehittynyt ja ensimmäisten kahden albumin epävarmuus tai oman tyylin hakeminen eivät enää näy lopputuloksessa. Huitula itse näkee kehityksensä luonnollisena seurauksena tiuhasta albumien julkaisutahdista.

”Olen kutakin albumia tehdessä kehittynyt melkoisesti. Kun tekee täysmittaista albumia, aivot pyörivät koko ajan tietyllä vaihteella ja asioita miettii perinpohjaisesti. Toisaalta tulee tietynlaista rutiinia, joka auttaa valtavasti”, Huitula kertoo.

”Tietysti rutiini on kaksipiippuinen juttu. Yritän aina tehdä tarinani eri tekniikalla ja kokeilla uusia asioita. Sitäpaitsi joka tarina vaatii oman tyylinsä. Esimerkiksi Kalevalan maailmassa luonto on tärkeässä roolissa ja se vaatii tietynlaista kerrontatapaa ja piirrostyylä.”

Monien suomalaisten tapaan Huitulalla ei ole erityisen vahvaa ja pitkäai-

kaista suhdetta kansalliseepos Kalevalaan. ”Ala-asteella oli pakko lukea Kalevalaa - eikä napannut. Ehkä se kuitenkin jäi mieleen kytämään, vuosia myöhemmin tein osia Kalevalasta sarjakuvaksi kokeilumielessä ja innostuin.”

Vaikka Huitula ei ollut Kalevalaa lkenut alusta loppuun ennen albumin tekoa, hän oli kuitenkin perehtynyt jossain määrin kalevalaisiin myytteihin ja tarinoihin aikaisemmin.

”Pidän kovasti myyteistä ja mytologinen aihepiiri on mielenkiintoista toteuttaa sarjakuvana. Myyttiset tarinat ovat siitä mukavia, että ne jättävät mielikuvitukselle tilaa. Ja lukijan päässähän sarjakuva lopullisesti syntyy”, Huitula muistuttaa.

Kalevala on suomalaisten taiteilijoiden lempilapsi ja joka sukupolvi tuntee lankcavan uudestaan sen lunoihin. Miltä tuntui astua etenkin Akseli Gallen-Kallelan isoihin (ja Riitta Nelinarkan pieniin; Pt.) saappaisiin?

”On ihan selvää, että Gallen-Kallelan maalauskeu ovat vaikuttaneet minuun. En kiinnittänyt niihin erityisenpää huomiota albumia tehdessä, mutta varmasti hänen työnsä ovat vaikuttaneet jokaisen suomalaisen mielikuvien Kalevalasta ja esimerkiksi Väinämöisen hahmosta.”

”Sarjakuva vaatii kuitenkin toimiakseen erilaisia kuvallisia ratkaisuja kuin maalaustaide. Kuvituksessa paino on yksittäisessä kuvassa, jonka pitää toimia

”Pyrin myös välttämään puisevuutta ruutujakoa vaihtelemalla. Katsoin, että tekstipalkkeja ei tulisi liikaa suhteessa dialogiin. Ajatus oli se, että tarinankuljetus olisi sujuvaa, mutta en jättäisi tekstistä pois mitään olennaista.”

”Albumia tehdessäni jouduin latautumaan joka sivuun erikseen. Kun yksi oli valmis, uusi tyhjä sivu oli aina edessä. Jos oli tyytyväinen edelliseen sivuun, oli sitäkin vaikeampi lähteä liikkeelle uudestaan, petrata edellisestä.”

”Jotkin kohdat Kalevalasta olivat tietenkin sellaisia, joita olin jo pitkään aikaa odottanut. Niistä minulla oli etukäteen selvä, vahva visio. Oma suosikkiepisodi Kalevalasta on tarina, jossa Väinämöinen käy Antero Vipusen luona. Siinä sai todella käyttää mielikuvitusta! Vipunenhan on myyttinen hahmo, alitajunnan olento, jota ei voi oikein järjellä käsittää.”

Huitula käytti tarinan todeksi tekemiseen rutkasti lähteitä, mutta muistuttaa, että Kalevalassa oleellista on itse tarina. ”Roudasin kilokaupalla lähdekirjoja Karjalan kulttuurista, sen luonnosta ja vaatetuksesta sekä aseista. Silti pyrin säilyttämään tietyn sadunomaisuuden. Tarinakokonaisuushan kertoo rauta-ajasta ja sillä on vankka historiallinen pohja. Kuitenkin Kalevala on monella tapaa mystinen eepos, se sijoittuu aikaan ennen kuin aikaa oli edes keksitty. Tarkoitukseni on ollut pitää se mystiikka ja legenda hengissä.”